

ББК 86

Мал 18

Маліноўскі Яўген

Парусія: псыхалогія прысутнасці. — Баранавічы : Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны”, 2007. — 260 с., іл.

ББК 86

Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы
імя Францішка Скарыны” 2007
© Афармленне Уладзімір Гундар

Прыісці да гэтай веры

Промова

Плановае спадарства! Вы трымаеце ў руках кнігу баранавіцкага грэка-каталіцкага святара айца Яўгена Маліноўскага “Парусія: псыхалогія прысутнасці”. Артыкулы з гэтай кнігі коўне час друкаваліся на старонках мясцовай газеты “Тэх-рэлігія” і мелі вялікі водгук у грамадстве. Сябры і прыяцелі ўніяцкай парафіі вырашылі сабраць ў адзінае зборнік, каго напісанае настаяцелем баранавіцкага прыходу св. Миколая і Мятода Беларускай Грэка-Каталіцкай Царквы, надрукаваць суцэльнай кнігай.

У мінулым стагоддзі ўніяцкі святар Леў Гарошка, які ў гады Другой сусветнай вайны кіраваў у Баранавічах медычнай школай, напісаў кнігу “Навука і рэлігія”. Аўтар абвяргаў савецкія тэзісы аб шкоднасці рэлігіі, нясумяшчальнасці веры ў Бога і навукі, пераканаўча даказаў, што найбольшыя вучоныя ў аграмаднай большасці былі веруючымі людзьмі. Традыцыі архімандрыта Льва Гарошкі жывуць і працягваюцца сённяшнімі ягонымі пасцежнікамі.

Кніга айца Яўгена Маліноўскага “Парусія: псыхалогія прысутнасці” – гэта першы вопыт псыхалогічнага абагульнення рэлігійнай і палітычнай практыкі. Хацеў бы адзначыць, што гэтую тэму сучасныя навукоўцы і святары дэлікантна абыходзяць, “пераканаўча” спасылаючыся, што сапраўдная рэлігія па-за палітыкай. Пэўна яно так і ёсць у дэмакратычным грамадстве, але не ў нас. Трэба прызнаць мужнасць уніяцкага святара, які ў сваіх разважаньнях пра Бога і існасць спалучае рэлігію і палітыку, псыхалогію і мастацтва. Праўда, айца Яўгена цікавіць не столькі сама палітыка, як правая свабода. І калі палітыка перашкаджае свабодзе, то трэба аб гэтым смела казаць. Але на такі крок сёння здольны не кожны чалавек.

Беларуская дзяржава Вялікае княства Літоўскае было прававой дзяржавай, у якой панавала воля і талерантнасць. Прыгонныя сяляне і стараверы сотнямі тысячаў беглі сюды з Расеі ад дэспатызму. Пераследаваныя на радзіме ардын-

П.17. Выбары	78
П.18. Палітыка	81
П.19. Жэрабя кінута	85
П.20. Пост	88
П.21. Пасха	91
П.22. духоўнасць	93
П.23. Характв	96
П.24. Быць	99
П.25. Тройца	102
П.26. Слава	105
П.27. Храм	108
П.28. Лішак	111
П.29. “Не хочу иметь ребенка...”	116
П.30. Радаснае ганенне	117
П.31. Вавілонская вежа тэлерэчаіснасці	123
П.32. Час асабістай прысутнасці	127
П.33. Выбранасць	131
П.34. Ад сектанцтва да еднасці	134
III	
ЭКЗІСТЭНЦЫЯ І ПАВААННЯ	137
III.1. Успенне	138
III.2. Аўтабіяграфічная перспектыва ўзросту	142
III.3. Гэапсыхіялагічная канфесійнасць асобы	150
III.4. Сямейная трылеза экумены	153
III.5. Прафесія маці	156
III.6. Прафесія: айцец	160
III.7. Сямейная парусія: “Сем хлябоў і дзве рыбы”	164
III.8. Вяртанне да сябе	169
III.9. Інтралог	172
III.10. У сям’і не без нарцыса	176

III.11. Любоў не раздражняецца	180
III.12. Ружанец у псіхічным развіцці адзінца	183
III.13. “Лебядзінае паляванне”	188
III.14. Містыка	189
III.15. Алтарна-педагагічны разважальнік	192
III.16. Педагагічныя прынцыпы асабістай свабоды	196
IV	
ІНТЭЛЕКТУАЛЬНАЯ ПРОПАВЕДЗЬ	203
IV.1. Псіхіка старажытнага сэнс Евангелля	204
IV.2. Час казання	206
IV.3. Вызваленне спаралізаванага	208
IV.4. “Хай будуць усе адно”	210
IV.5. Суд Божы	215
IV.6. Суд Божы	218
IV.7. Навігацыя	221
IV.8. Экзарцызм, альбо выгнанне дэманаў	224
IV.9. Перамяненне Гасподняе	226
IV.10. Pietas – Шанаванне	228
IV.11. Не судзі	230
IV.12. Багадце ад Бога	232
IV.13. “Камень, адкінуты будаўнікамі”	234
IV.14. Падвышэнне Пачэснага і Жыццядайнага Крыжа	236
IV.15. Казанне на свята Андрэя Першапакліканага	240
IV.16. Шлюбная вячэра	243
IV.17. Старое віно і новая ахвяра	245
POST-PARTOR* – СПАДКАЕМЦА	249
ГЛАСАРЫЙ	251
ЛІТАРАТУРА	253

III.19. "Абсядзінае паляванне"

Непадалёк ад сяла раскінуліся сажалкі рыбнай гаспадаркі. Летам там знаходзілі свой дом вадаплаўныя птушкі. Сярод іх былі лысухі, чомгі і шмат іншых. Але галоўнай прыгажосцю гэтых мясцін былі лебедзі. Яны прыляталі на знаёмае месца, будавалі гнёзды, выводзілі птушанят, а на зіму адляталі ў вырай.

Аднойчы цудоўным летнім ранкам я з братам пайшоў на рэчку ку пацца. На гэты раз мы нечакана пабачылі маленькае лебедзяня, якое адбілася ад чарады. Мы падабралі яго і пакінулі ў сябе наноч, а на наступны дзень выпусцілі лебедзяня да ягоных сапраўдных бацькоў (яно не мала нас за бацькоў). Пасля гэтага выпадку лебедзі амаль ва ўвесь пачалі нам давяраць. Кожны раз, праходзячы ля сажалак, мы лёгкавалі прыгажосцю і веліччу гэтых птушак.

Але аднойчы жнівеньскім ранкам я прагнуўся ад стрэлаў. Мы падняліся і пабеглі на раку. Калі мы прабягалі ля сажалак, то ўбачылі шмат паляўнічых, якія прыехалі сюды з горада і сустрэлі вёсак, каб пастрэляць птушак. Цяжка сабе ўявіць, какое жахлівае гэта было відовішча: "паляўнічыя" смяліся з таго, што параненыя птушкі спрабавалі ўзляцець, а іх забіваў не толькі дзеля смачнага абеду, але і дзеля забавы. Яны стрэлялі ў яраў, чаек, чапляў і нават буслоў.

Калі мы вярталіся, пабачылі наступнае крэдзіну: у сажалцы, якая зіхацела ад ранішняга сонца, плавалі мёртвыя лебедзяняты. Каля іх кружылі іхнія бацькі, якія марэмна спрабавалі прымусіць сваіх птушанят плысці за імі.

Тады мы з татам адшлі да іх "паляўнічых". Адзін з іх быў міліцыянт з горада. На нашае пытанне, ці не бачылі яны лебедзянят, яны адказалі, што не бачылі, і шчырэ дадалі, што паляўнічыя ніколі не заб'е лебедзянят. Гэтыя словы прымусілі нас павярнуць дамоў. Але ў гэты момант пайшоў трэці "паляўнічы", які нес у руках чатырох лебедзяў. Мы і мы падышлі бліжэй і упэўніліся ў тым, што яны сапраўды збілі "паляўнічыя" пачалі пераконваць нас, што яны былі здохлыя. Гэтае жаданне апраўдацца выдала іхняе дачыненне да жывадзеўства, у чым тата іх і абвінаваціў, паабяцаўшы Божае пакаранне за ўчыненае. Пасля гэтага мы пайшлі дадому.

Калі сям'я чужоў заззяла на гладзі сажалак, там ужо не было чужаць іншых гукаў, акрамя крыку асірацелых птушак.

Аявон Маліноскі 12 год, в. Падгорная Баранавіцкага р-на

